

— Thừa trung tướng, tên nàng vẫn chưa dài. Tôi còn biết một tên dài hơn nhiều. Cả thấy 590 chữ. Tên một một người đàn ông còn sống ở Hoa kỳ (1)

— Thừa bà, trong đời không ai nhớ nổi cái tên dài 590 chữ. Cũng như không ai khám phá được hết những nét đẹp của bà.

(1) để giúp bạn đọc giải trí, chúng tôi xin kể tên người nào như sau (xin bạn đọc bình tĩnh để khỏi đau đầu): Adolph Blaine Charles David Earl Frederick Gerald Hubert Irvin John Kenneth Lloyd Uncas Victor William Xerxes Yancy Zeus Martin Nero Oliver Paul Quincy Randolph Sherman Thomas WOLFESCHLEGELSTEINHAUSENBERGERDORFFVORALTERNWARENGEWISSENHAFTSCHAFERSWESSENSCHAFWARENWO - HILGEPFLEGEUNDSORGFALTIGKEIBESCHUTZENVONANGREIFENDURCHIHRRRAUBGIERIGFEINDEWELCHEVORALTERNZWOLFTAUSENDJAHRESVORANDIEEERSCHIEINENVANDERERS - teerDEMENSCHDERRAUMSCHIFFGEB RAUCHL - ICHTALSSEINURSPRUNGVONKRAFTGESTARTSEINLANGFAHRTHINZWISCHENSTERNARTIGRAUMAUFDERSUCHENACHDIESTERNWELCHEGEHABTBEWOHNBARPLANE ENKREISEDREHENSICHUNDWOHINDERNEURASSEVONVERSTANDIGMENSCHLICHEITKONNTEFORTPFLANZENUNDSICHERFREUENANLEBENSLANGLICHFREUDRUHEMITNICHTEINFURCHTVORANGREIFENVONANDERINTEILIGENTGESCHOPFSVONHINZWISCHENSTERNARTIGRAUM, Senior. Người này hiện sống ở Philadelphie:

— Gớm, trung tướng nói khéo quá. Không ngờ một người ngoại giao tuyệt giỏi lại là quân nhân, và là quân nhân cao cấp.

— Hẳn bà có thành kiến đối với quân nhân ?

— Thử hỏi không có thành kiến sao được, thừa trung tướng ? Dọc đường, quan đội cho tôi uống thuốc ngủ vì không muốn tôi thưởng thức cái đẹp trong không gian. Đến đây, quân đội lại giam tôi trong kỷ luật thép.

— Xin bà thể tình. Lệnh trên bắt buộc chúng tôi phải giữ bí mật và an ninh tuyệt đối. Chúng tôi chỉ là nhân viên thừa hành tầm thường. Và lại trung tâm KX thuộc vào loại căn cứ chiến lược quan trọng nhất trong hệ thống phòng thủ của Liên số, kiểm soát như vậy, giá chặt chẽ hơn nữa, cũng là hữu lý. Chắc bà đã biết được mời lên đây về việc gì rồi chứ ?

— Tôi chỉ mới biết đại khái.

— Bây giờ, tôi có bốn phần nói rõ với bà. Bà là nhà toán học hữu danh. Bà lại giúp bác sĩ H. tiến hành một công tác sưu tầm quan trọng. Sự mệnh một bất thần của bác sĩ đã làm công tác quan trọng này ngừng lại một thời gian, gây thiệt hại lớn lao cho Liên bang Số viết và cho toàn phe xã hội chủ nghĩa. Chính phủ Số viết đã quyết định tiếp tục lại, tuy nhiên, dời cơ sở thí nghiệm ra ngoài biên giới Số viết để tránh sự dòm ngó của vệ tinh gián điệp địch. Bà được mời tới KX để tiếp tay các khoa học gia khác hoàn thành công cuộc chế tạo một vũ khí tuyệt đối, đặt trên căn bản của Tia sáng Giết người.

— Vàng, tôi có năng khiếu toán học, song tôi

không hiểu mấy về phát minh và ứng dụng của laser do chồng tôi nghiên cứu.

— Bà đừng ngại. Tài bà đã được toàn thể các nhà khoa học khen ngợi. Và lại, ở đây bà chỉ giữ nhiệm vụ cố vấn. Trước ngày từ trần, bác sĩ H. đã để lại một số tài liệu tối mật, liên quan đến việc chế tạo tia sáng giết người. Tài liệu này được viết bằng tốc ký riêng, không ai đọc được, trừ bà. Chúng tôi hy vọng bà sẽ giúp các khoa học gia trong trung tâm tìm hiểu những điều tối nghĩa. Tóm lại, sự hiện diện của bà sẽ giúp chúng tôi làm lại và mở rộng công cuộc thí nghiệm phi thường mà cố giáo sư H. đã bỏ dở đột ngột...

Thu Thu giật mình...

Trong thời gian hầu hạ bác sĩ H., Lisa đã đánh cắp được nhiều tài liệu đặc biệt. Những tài liệu này được viết bằng lối chữ khúc triết, dễ đọc. Thu Thu chưa hề nghe nói đến tài liệu nào khác.

Mặt khác, trước khi rời Sài Gòn, nàng chỉ được huấn luyện cấp tốc về toán học vật lý. Nàng mới hiểu lôm bôm về phương pháp chế tạo Tia sáng Giết người, chứ chưa đi sâu vào chi tiết. Và lại, đâu có thời giờ và điều kiện học hỏi, nàng cũng chẳng lĩnh hội được gì vì lẽ kiến thức khoa học của nàng không lấy gì làm xuất chúng. Giờ đây, nàng được cử làm cố vấn kỹ thuật cho một nhóm bác học siêu việt. Nàng có cảm tưởng là sắp sửa bị lộ.

Vẫn giữ nét mặt bình thản, nàng hỏi Korin :

— Thưa trung tướng, ở đây có bao nhiêu nhà khoa học ?

Korin gõ ngón tay gân guốc xuống bàn :

— Kể hết thì nhiều, rất nhiều. Song trong khu

bà làm việc chỉ có 10 người mà thôi. 10 người, chưa kể nhân viên phụ tá.

Ngừng một phút, Korin tiếp :

— Mời bà sửa soạn, tôi sẽ dẫn bà tới thăm một vài nơi. Tôi xin nhắc lại : tôi thăm một vài nơi trong căn cứ. Trung tâm KX rộng bao la, được chia làm nhiều khu vực khác nhau, tuy nhiên các nhà bác học chỉ được phép lui tới trong một số khu vực nhất định. Trong khu cư xá AA, bà được hoàn toàn tự do. Tự do, nhưng đừng vượt qua những vọng gác chung quanh. Còn đây là khu làm việc của bà. Đi hay về, bà sẽ có xe hơi riêng đưa rước. Đại tá Bun vich được biệt phái để chăm sóc bà, bất cứ bà cần gì, Trung tâm sẽ cố gắng làm bà vừa ý.

Lát nữa, bà sẽ gặp một số nhân viên. Tôi yêu cầu bà nhớ kỹ là theo nội quy nhân viên chỉ được phép giao thiệp với nhau trên phương diện thuần túy nghề nghiệp.

— Thuận tủy nghề nghiệp nghĩa là thế nào ?

— Bà cũng như các nhân viên khác được mang tên riêng. Tên này được ghi thành số, khắc trên biển đồng, đeo trước ngực, bên trái. Chữ số tính theo mẫu tự A, B, C... Chẳng hạn bác sĩ A, bác sĩ B, bác sĩ C... Riêng bà, từ phút này, bà không còn là bác sĩ Mõna, hoặc bà bác sĩ H. nữa. Mà là bác sĩ S.

— S ? Cái tên khôi hài quá !

— Bà bằng lòng vậy. Mọi chi tiết đều do trung ương Mạc tư khoa định liệu. Tên bà cũng do Mạc tư khoa lựa chọn và gửi đến cho tôi thi hành. Tôi không thể làm hơn được. Các nhà khoa học phải mang tên giả để khỏi bị địch nhận diện.

— Trung tướng là m như dịch đang lắng vầng đầu đây.

— Không biết chừng... thưa bà. Cuộc vật lộn hiện nay giữa hai phe trên thế giới đã tới giai đoạn lạ kỳ như ảo thuật. Đối phương có thể rình rập ta từng giây, từng phút. Không riêng trung tâm KX, biện pháp an ninh đặc biệt này được áp dụng tại mọi căn cứ thí nghiệm khoa học của Liên xô và phe xã hội chủ nghĩa.

Thu Thu hỏi dò một cách khôn khéo :

— Nếu trong Trung tâm tôi gặp lại bạn cũ thì sao ?

Kôrin nhún vai :

— Tôi không tin là thế. Danh sách các khoa gia được Mạc tư khoa sắp xếp rất chu đáo để người này không quen người kia, hoặc giả quen nhau thì lại làm việc ở những khu khác nhau. Bà sẽ không gặp bạn cũ đâu.

— Sống như vậy còn quá lẻ loi hơn ở trại giam. Tôi đã phục vụ ở nhiều nơi song chưa thấy nơi nào mà kỷ luật lại cứng rắn quá độ như ở đây. Xin trung tướng thể tình : là đàn bà, tôi muốn sống ấm cúng, sống bên cạnh bè bạn, bên cạnh sự vui thú tươi trẻ. Tôi sợ không làm tròn bổn phận. Có lẽ tôi xin trở về Mạc tư khoa.

— Bà không xin về được đâu. Ít nhất bà phải ở đây một năm. Một năm, chờ công cuộc thí nghiệm hoàn thành... Và lại, tôi không tin bà sẽ chán ghét cuộc sống trong Trung tâm KX. Chẳng qua vì bà chưa quen đây thôi. Tôi công nhận đây là nơi thám sát, cũng cóc, song bà sẽ sống đây đủ tiện nghi, mát như ở Mạc tư khoa.

Kôrin nở nụ cười bí mật :

— Rồi bà xem... Bà sẽ không lẻ loi... Cuộc đời sẽ không tẻ ngắt như bà tưởng. . . Nào, mời bà đi một vòng.

Thu Thu theo chân Kôrin ra ngoài.

Từ nãy đến giờ, Bun vich không nói nửa lời tuy bình thường hẳn là người hay nói. Trước mặt Kôrin, hẳn có vẻ mặt hiền lành, ngoan ngoãn, pha lẫn kính nể và sợ sệt. Trong quân lực Xô viết, leo được tới cấp trung tướng phải là đảng viên được hoàn toàn tin cậy. Huống hồ Kôrin lại là trung tướng của guồng máy an ninh KGB. Bun vich là đại tá KGB, nghĩa là một sĩ quan cao cấp khiến đại tướng trong Hồng quân cũng nể vì. Thế mà Bun vich mất tinh thần trước Kôrin. Thế tất Kôrin là một nhân vật quan trọng trong hệ thống điệp báo Xô viết.

Qua dãy phòng cửa đóng im ỉm, đứng ngoài không nhìn thấy bên trong, Thu Thu tiến vào một cái sân rộng bát ngát lở nhổ người. Người nào cũng sùng sình áo choàng màu vàng nghệ, lưng và ngực dính một cái đĩa hình tròn màu đen, ghi chữ số. Thu Thu đọc thấy số 1.

Nàng quay lại hỏi Kôrin :

— Thưa trung tướng, số 1 trên áo choàng nghĩa là gì ?

Kôrin đáp :

— Khu này được chia làm 4 tiểu khu đánh số 1, 2, 3, 4... Làm việc ở tiểu khu nào thì đeo số tiểu khu ấy. Nhân viên ở khu nào không được tới khu kia. Chẳng hạn đeo số 1 thì chỉ được đi lại trong tiểu khu 1, không được bèn mảng sang tiểu khu 2...

— Nếu chẳng may đi lạc...

Kôrin nghiêm nét mặt :

— Không ai có thể đi lạc vì trước khi vào đây mọi người đều học thuộc lòng bản quy chế an ninh. Vả lại, tôi không tin là trường hợp này xảy ra vì ở ranh giới mỗi khu đều có một hàng rào điện tử. Hàng rào này có thể phân biệt màu sắc áo choàng. Người mặc áo vàng đi lầm qua khu áo xanh sẽ bị chặn lại. Người mang số 1 đi lầm qua khu số 2 cũng bị chặn lại.

— Ai chặn lại ?

— Máy điện tử. Trước hết, máy sẽ cất tiếng gọi. Gọi 3 lần không tuân lệnh thì máy sẽ phun đạn thuốc mê vào người, bất tỉnh trong vòng nửa giây đồng hồ.

— Hừ, vậy mà trung tướng bảo là sống ở đây sẽ không lẻ loi...

— Thưa bà, ban giám đốc Trung tâm đã dành một số đặc quyền cho phụ nữ. Riêng bà, chúng tôi ưu đãi tuyệt đối. Chính phủ và nhân dân Liên xô mang ơn sâu với bác sĩ H. Nhân loại nói chung cũng không thể quên được công trình vĩ đại của bác sĩ H... Cho nên, chúng tôi quyết định để bà tự do đi lại trong khu vực làm việc.

— Cảm ơn trung tướng.

— Tuy nhiên, tôi cần dặn bà một điều. Khu vực này thuộc phạm vi của hầm đá thứ nhất. Bà không nên xuống hầm 2 và 3...

Thu Thu giả vờ reo lên :

— Trời ơi ! ba tầng hầm ?

Kôrin đáp :

— Vàng. Bề sâu là 50 thước. Công trình kiến trúc này có thể được coi là tân tiến và kiên cố nhất

nhì thế giới. Nó không thua tổng hành doanh ngầm dưới đất của không lực Hoa kỳ.

— Nghĩa là bom cỡ lớn rớt xuống cũng vô ích ?

— Bà nói rất đúng. Các kiến trúc sư đã tính toán kỹ lưỡng để phòng sự tấn công bằng bom nguyên tử của địch. Trần bê-tông được đổ dày 5 thước. Phía trên còn có vách núi nữa. Bom rơi trúng cũng chỉ phá được núi đá, hoặc một tầng hầm là cùng. Ngoài ra, còn có một khu riêng, tường bê-tông bọc thép dày 20 thước để tránh bom nguyên tử.

— Trung tướng có thể đưa tôi xuống hai hầm dưới được không ?

— Rất tiếc là không. Vì là bí mật quốc phòng.

— Trời ơi, cách đây 2 phút, trung tướng vừa nói là nhân dân và chính phủ Liên xô tri ân chớng tôi và hoàn toàn tin cậy tôi ! Té ra lời nói của trung tướng chỉ là khách sáo.

Mặt Kôrin hơi sạm lại, song hấn trấn tĩnh được ngay :

— Xin bà thông cảm cho hoàn cảnh của tôi. Mệnh lệnh của Mạc tư khoa rất nghiêm mật. Dầu là quân nhân cao cấp, tôi có thể bị đưa đi Tây bá Lợi á nếu trái lệnh. Thưa bà... không những tôi không được phép dẫn bà xuống hầm thăm, tôi lại không được phép nói cho bà biết bên dưới là gì nữa. Tuy nhiên, bà có thể đoán biết dễ dàng. Tầng hầm này là cơ sở lý thuyết, đặt văn phòng nghiên cứu và phòng thí nghiệm khoa học. Xuống phía dưới là cơ sở thực hiện.

Kôrin dẫn Thu Thu qua một căn phòng rộng

đặt máy móc la liệt, động cơ chạy rì rầm. Nàng biết đó là máy nghiên cứu biến thể của nguyên tử. Phía sau những bức tường thép dày cộm, gần cửa kính trong suốt, một nhóm chuyên viên Số viết đang cúi húi trước đồng chai lọ và dụng cụ điện tử, dường như không biết có khách lạ.

Korin giải thích:

— Đây là phòng điện khí trung ương.

Thu Thu giả vờ ngạc nhiên lần nữa:

—Ồ, tôi không ngờ.. Tôi không ngờ trung tâm KX dùng máy phát điện nguyên tử.

Korin cười đắc thắng:

— Vâng, ta có thể tự hào nhờ những máy phát điện tối tân nhất nhì thế giới được đặt trong trung tâm KX. Phòng điện khí trung ương được trang bị một điện tri khổng lồ. Số uy-ra-ni-om dự trữ đủ cung cấp hơi điện cho Trung tâm trong vòng 10 năm. Thừa bà, xử dụng điện tri nguyên tử không phải là sáng kiến mới lạ. Bên Hoa kỳ, người ta dùng lâu rồi. Song KX là căn cứ đầu tiên dùng máy phát điện nguyên tử.

Đối với một căn cứ có nhiều nhân viên và máy móc, thì tiếp tế là vấn đề khó giải quyết nhất. Nào là tiếp tế than đá cho máy phát điện, tiếp tế nguyên liệu xăng nhớt cho xe cộ, tiếp tế... thực phẩm cho nhân viên. Vì địa thế hiểm trở ở xa thành thị, nên việc tiếp tế không phải dễ.

Và lại, còn yếu tố an ninh nữa. Căn cứ vào các chuyến bay tiếp tế, hệ thống vệ tinh tuần thám của địch có thể phăng ra trung tâm chiến lược trọng đại này. Cho nên các kiến trúc sư nghĩ ra cách thiết lập một trung tâm lớn không cần tiếp tế thường xuyên. Chúng ta dùng máy phát điện

nguyên tử là vi thể. Hẳn bà đã biết xe hơi ở đây không chạy bằng xăng.

☞ — Không chạy bằng xăng?

— Chính thế. Xe hơi đều chạy bằng điện. Bộ phận cốt yếu trong xe là bình ắc-quy. « Sạc » điện, cho đầy thì mỗi bình ắc-quy sẽ đủ cung cấp năng lượng cho xe hơi chạy 200 cây số.

— Còn ăn uống?

— Lương thực đều là đồ hộp, Thịt, rau và mọi thức ăn khác đều rút khô nước, và thu nhỏ lại, giống thực phẩm bán bên Mỹ. Lương thực cất trữ trong hầm núi có thể cung ứng cho Trung tâm được 5 năm mới cạn.

Thu Thu lại reo lên:

— Trời ơi, non một trăm người mà dùng thực phẩm 5 năm mới hết!

Vô tình Korin buych toẹt bí mật:

— Bà làm rồi. Tổng cộng nhân viên ở đây trên ba trăm.

Sợ Korin có thời giờ nhận ra thái độ hờ hênh đại dột, Thu Thu hỏi tiếp:

— Thời hạn phục vụ ở trung tâm KX là bao lâu, thưa trung tướng?

— Cái đó còn tùy. Như tôi đã nói, bà sẽ phục vụ một năm. Song thời hạn này có thể dài hơn. Vì theo lệnh trên, khi nào kế hoạch KXWE hoàn thành mỹ mãn, các nhà khoa học mới có thể hồi hương.

— KXWE là gì?

— KX là tên tắt của Trung tâm, như bà đã biết. Còn WE là kế hoạch chế tạo một phi thuyền vũ trụ vĩ đại bay lơ lửng trên không gian, chứa

đưng tia sáng Laser cực mạnh, khi cần có thể chiếu xuống một khu vực nhất định nào đó dưới trái đất, mặc khác, được trang bị phương tiện phòng thủ tối tân, chống lại hỏa tiễn của địch. Nhờ phi thuyền không gian lạ lùng này, Liên xô sẽ chiếm quyền bá chủ.

— Công việc tiến hành đến đâu rồi, trung tướng ?

— Theo chỗ tôi biết, kết quả rất khả quan.

Biết hẳn kín miệng, Thu Thu không dám hỏi gặng. Thái độ tò mò khác thường của nàng có thể làm hẳn ngờ vực. Tuy nhiên, nàng có thể đoán biết chắc chắn rằng công tác chế tạo phi thuyền chở tia sáng giết người vấp phải nhiều trở ngại nên bác sĩ Mõna được mời tới.

Đi vòng qua hai hành lang quanh co, Kórin đưa Thu Thu vào phòng làm việc.

Đó là một phòng lớn, ở cuối hành lang. Cửa ra vào bằng thép dày. Trên cửa được gắn một tấm bảng đồng bóng loáng :

Tối mật, vô phận sự cấm vào.

Thu Thu suýt phi cười. Địch nghênh ngang bước vào căn phòng tối mật của Trung tâm mà địch không biết.

Căn phòng sơn màu xanh nhạt huyền diệu theo quan niệm mỹ thuật Âu châu. Một bộ sa-lông nhỏ bằng sắt tròn mạ kền, kiểu Hoa kỳ, kê sát góc, trên đây tạp chí khoa học in bằng nhiều ngoại ngữ khác nhau. Thu Thu bước qua sa-lông, vào căn phòng phía sau.

Hai người đã đợi sẵn. Một đàn ông và một đàn bà.

Cả hai đều mặc bờ-lu vàng, giữa ngực có cái đĩa đen, ghi số 3. Thiếu phụ có khổ người giống Thu Thu, nghĩa là chỉ nở ra, thắt vào ở những bộ phận phò trương cần thiết. Dĩ nhiên, không thể cân đối và nở nang bằng thân hình của Thu Thu, nhưng ít ra cũng làm mềm lòng những người đàn ông khó tính. Những đường cong khêu gợi ở ngực, mông và bụng được tôn thêm nhờ khuôn mặt khá đẹp, tuy nhiên, với cái miệng rộng dĩ điếm, cặp môi dày thêm khát, và đôi mắt lơ lơ dâm dật, thiếu phụ phải là đệ tử số sang và liễu lĩnh của thần xác thịt. Loại đàn bà cháy bỏng này khó thể giam mình trong một căn cứ nghiên cứu bí mật mà không phát điên đại vì đàn ông.

Người đàn ông trạc 40, thân hình cao lớn, da trắng hồng, đôi mắt rộng, pha chất ngạo nghệ, và tự tin, hàm răng đều đặn, mà trái lúm đồng tiền mỗi khi cười.

Kórin giới thiệu người đàn ông với Thu Thu

— Đây là bác sĩ T.

Gã đàn ông đẹp trai bắt tay nàng, cử chỉ thân mật như quen biết từ lâu. Rồi đến người đàn bà cong cong.

— Còn đây là bác sĩ M.

Thu Thu nhanh nhẩu :

— Hân hạnh. Còn tôi xin tự giới thiệu : bác sĩ S.

Kórin nói :

— Phận sự của tôi đến đây là hết. Tôi xin nhường lại cho bác sĩ T. phụ trách ban RD này. Lát nữa, yêu cầu bác sĩ T nhắc lại quy

chế an ninh và nội dung công tác trong Trung tâm, và riêng trong phân khu cho bác sĩ S biết. Thôi, tôi xin cáo từ.

Korin giơ tay chào rồi dận giày cồm cộp ra ngoài. Người đàn bà mang tên M. kéo ghế mời Thu Thu ngồi rồi nói :

— Tôi xin phép dùng tiếng chị cho thân mật. Ở đây, ai cũng sống trong sự thân mật. Chúng ta họp thành một đại gia đình, luôn luôn gần gũi nhau để quên cảnh xa nhà, và xa không khi hoạt động của thành thị.

— Xin chị cứ tự nhiên. Sống ở KX, nếu không có bạn bè thân thiết thì buồn có thể chết được.

— Chị nói đúng.

Thu Thu mỉm cười :

— Chị M. này, tôi thấy gương ngáp thế nào ấy. Gọi nhau là M. là T. là S. nghe không quen tai. Chị đồng ý không?

Thiếu phụ cũng mỉm cười :

— Thoạt đầu, tôi cũng gương ngáp như chị. Song chỉ vài hôm là quen. Vả lại, chúng tôi đã nghĩ cách làm cho bớt khó khăn. Chẳng hạn bi danh tôi là M. thì gọi là Mimi. Mimi là con mèo, người phương Tây thường gọi như vậy. Còn anh T. tôi tặng anh ấy cái tên Tôtô.

Thu Thu nói :

— Nếu tôi không lầm, trước đây chị đã ở Ba lê.

Mimi ngạc nhiên :

— Vâng. Tại sao chị biết ?

— Vì tiếng Mimi và Tôtô là tiếng Pháp.

Tôtô chen vào :

— Chị biết Tôtô là tên vật gì không ?

Thu Thu lại cười, lần này cười to hơn :

— Thưa anh, biết chứ. Còn tôi, anh và chị định đặt tên gì ?

Tôtô nói :

— Nếu chị cho phép, chúng tôi xin gọi là Susu cho tiện.

Thu Thu gật đầu :

— Susu, chà cái tên hay ghê ! Này anh Tôtô, anh tốt nghiệp trường đại học nào ở Pháp ?

Tôtô buột miệng :

— Sot bon. Trước khi qua trường đại học Kỹ thuật MIT ở Hoa kỳ. (1)

Sau đó...

Tôtô im bặt, rồi thở dài :

— Chị đừng hỏi nữa thì hơn. Tôi vừa nói ra những điều không được phép nói. Trung tướng Korin không bằng lòng. Bất cứ ai vào đây cũng phải quên hết quá khứ.

Thu Thu phản đối :

— Chúng ta là nhà khoa học, được sống tự do, không phải là tù nhân.

Tôtô lắc đầu :

— Hồi mới đến, tôi cũng bất bình như chị. Được học hỏi và phục vụ một thời gian ở Tây phương, tôi đã quen với nếp sống phóng khoáng

(1) — *Massachusetts Institute of Technology*, nơi đào tạo những chuyên viên nguyên tử nổi tiếng trên thế giới. Một số giáo sư trong trường này hoạt động cho Trung ương Tình báo C.I.A.

cá nhân. Nhưng sau nghe trung tướng Kórin giải thích, tôi sẵn sàng khép mình vào kỷ luật. Vì đây là kỷ luật chung, không áp dụng riêng cho ai, cả trung tướng Kórin cũng phải tuyệt đối tôn trọng. Sở dĩ chúng ta cần giữ bí mật triệt để là để đề phòng tai mắt của địch.

Thu Thu bĩu môi :

— Theo tôi, biện pháp an ninh này hoàn toàn lộ bịch. Hồi nãy, tôi đã phản đối với trung tướng Kórin. Giờ đây, nghe anh nói, tôi có cảm tưởng là địch đã ở sẵn sau lưng.

Toto thở dài sườn sượt :

— Bảo là ở sẵn sau lưng thì chưa đúng hẳn, ở ngay trước mặt có là đúng hơn. Tôi không dám giấu chi. Ban an ninh của Trung tâm nghĩ ngờ có tay sai của địch trà trộn vào đây. Ba tháng trước, chúng tôi có thể gọi nhau bằng tên thật, và đôi khi uống rượu đã kể lể tâm sự cho nhau nghe. Tình hình an ninh đột nhiên đổi khác nên chúng tôi phải đề cao cảnh giác.

Thu Thu mở to mắt :

— Thật thật tôi chẳng hiểu gì hết. Trung tướng Kórin cho biết là trung tâm KX được canh phòng cẩn mật như pháo đài thép, một con ruồi cũng không lọt vào nổi. Vậy thì tay sai của địch hoạt động cách nào ?

Mimi đáp :

— Có lẽ mọi người ở đây đều nghĩ như chị. Trung tâm KX được phòng thủ vô cùng kiên cố, còn kiên cố hơn căn cứ hỏa tiễn Kapustin Yar và Tyura Tam ở Liên xô nữa. Song kỹ thuật phòng thủ hiện nay, dầu tán liến đến đâu, cũng chưa ngăn chặn được hoạt động xuất quỷ nhập thần

của bọn gián điệp. (1)

Chắc chị đã biết là 2 căn cứ bí mật nhất Liên xô Kapustin Yar và Tyura Tam đã bị phi cơ U-2 chụp hình. Tôi không tin là địch không biết trung tâm KX. Địch còn tiến xa hơn nữa. Trong thời gian qua, điệp viên của địch đã bèn mảng được tới vòng đai phòng thủ.

— Thế à ?

— Theo tôi, nếu địch đã vào đến vòng đai phòng thủ thì cũng có thể gài người trong Trung tâm. Kỹ thuật do thám ngày nay đã tới giai đoạn mà người gián điệp không cần lọt vào tận nơi cũng có thể theo dõi được mọi việc xảy ra. Như chị đã rõ, người ta vừa phát minh được một loại máy ảnh riêng có thể chụp hình xuyên qua tường bê

(1) — Kapustin Yar là căn cứ thí nghiệm hỏa tiễn trên bờ sông Volga. Mùa đông 1954-1955, Hoa kỳ thiết lập tại làng Diyargakir thuộc vùng núi Thỏ nhĩ kỳ, gần Hắc Hải, một đài radar mạnh nhất thế giới, với cột ăng-ten cao nhất thế giới để bí mật theo dõi hoạt động của căn cứ Kapustin. Tyura Tam cũng là căn cứ hỏa tiễn Số viết gần biển Aral, song chuyên về hỏa tiễn liên lục địa. Căn cứ này được phi cơ trinh sát U-2 khám phá ra trong mùa hè 1957. Nó có thể được ví với căn cứ hỏa tiễn Cape Canaveral của Hoa kỳ. Từ Tyura Tam, Nga số phóng hỏa tiễn thí nghiệm tới bán đảo Kamchatka cách xa 5.000 cây số. Hỏa tiễn thử nhất phóng đi từ Tyura Tam đã bị máy bay U-2 chụp hình trọn vẹn.

tông (1), và những dụng cụ nghe trộm có thể nghe được tiếng thì thầm trong vòng 5,10 cây số. (2).

Tuy nhiên, điều làm chúng ta lo ngại nhất là cái chết đột ngột của một số nhân vật cao cấp của Trung tâm.

— Họ bị ám sát?

(xin đọc tiếp Quyển Hạ)

(1) — Cơ quan gián điệp Số viết vừa chế ra một Máy ảnh riêng, tiếng Pháp gọi là *passe-muraille*, dựa trên tính chất của siêu thanh (*ultra-sons*), để chụp hình xuyên qua tường sắt, và hãm sâu 100 thước. CIA cũng có loại máy hình đặc biệt này. Phương pháp chụp hình này được gọi là *holographie « kỹ thuật khám phá quang phổ »* (đã được giải thích trong *Vạn Tượng Khôi Lửa*, quyển hạ, đã xuất bản.

(2) — xin đọc Bạn muốn thành Gián điệp? đã phát hành tiết lộ bí mật của nghề do thám điện tử.

TƯỚNG CƯỚP ĐỒI MẠNG

·TƯỚNG CƯỚP ĐỒI MẠNG· là một tập truyện ngắn gồm 5 đoản thiên trình thám, tựa đề *Tướng Cướp Đồi Mạng, Tinh Câm, Người Mẹ mù lòa, Đồi mắt Quan tòa* và *Thám tử... Lộ Lem*.

Trước sau Người Thứ Tám đã cống hiến bạn đọc sáu chục tác phẩm gián điệp, hầu hết là điệp vụ của Văn Bình Z. 28. Thành thạo đề thay đổi món ăn tinh thần — một món ăn có từ 20 năm mà không nhàm chán nhờ sự thương yêu của người đọc và sự rạo sức không ngừng của người viết — Người thứ Tám cho xuất bản loại tiểu thuyết trình thám, suspense, nửa dài nửa ngắn. Và đây tập truyện ·Tướng Cướp Đồi Mạng· một cổ găng mới của tác giả.

Đọc ·Tướng Cướp Đồi Mạng· có thể nhiều bạn sẽ nhớ ·Ô-hồ, nhà Thám tử Đại tài· in trong tác phẩm ·Nhà Thám tử Cổ đơn· của Người thứ Tám (1972). Điều cần nhấn mạnh là cả nội dung lẫn hình thức hai đoản thiên khác nhau hoàn toàn tuy cùng nhắc đến hoàn cảnh éo le của một thám sát viên cảnh sát có lương tâm chức nghiệp. Truyện ông cô Phước trong ·Ô hồ, nhà Thám tử Đại tài· là truyện có thật trăm phần trăm, vậy mà khi đọc hết ta vẫn tưởng là tiểu thuyết. Ngược lại, truyện ông cô Lương dưới đây là tiểu thuyết trăm phần trăm, nhưng chắc chắn một số độc giả sẽ nghĩ là truyện thật. Ông cô Lương là người Việt, tuy nhiên ông cũng có thể là Dupont hoặc Bob. Vì thăm trạng của ông Lương cũng là thăm trạng của mọi con người.